

Μοιρολόγια θλιβερά
σ' ἓνα κι' ἄλλον φουκαρά.

Κατακαυμένη Νέγρη, τὴν ἔπαθες κακά,
καὶ ὁ Ρωμηὸς δὲν ξέρει γιὰ τοῦτο τί νὰ πῆ...
πᾶνε τὰ τόσα φῶτα καὶ τὰ βεγγαλικά,
πάει κι' ὁ Μαλανδρινὸς μὲ τὴν ἐπιτροπή.

Κι' οἱ λόγοι τὰδελφοῦ σου ἐπῆγαν ἴστα χαμένα
κι' οἱ φίλοι τώρα στέκουν μὲ χέρια σταυρωμένα,
κι' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι τὸ λευκοφορεμένο
ἐντύθηκε μὲ μαῦρα καὶ τοῦτο τὸ καυμένο.

Κρῖμα ἴστα σοῦρα φέρτα καὶ ἴστης ἐλῆās τὰ φύλλα,
κρῖμα καὶ ἴστας μεγάλας τῶν λαϊκῶν φωνάς,
μαύρη σὰν καλιακούδα σ' ἐπλάκωσε μαυρίλα
καὶ Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Κατακαυμένη Νέγρη, καθέννας μας σὲ κλαίει,
μὰ σὺ γιὰ πείσμα βάλε τὴ σκούφια σου στραβά,
καὶ ἄς σοῦ στείλουν τώρα, καθὼς ὁ κόσμος λέει,
τέσσερα πορτοκάλια κι' ἓνα κουτὶ χαλβά.

Τὴν τόση σου μαυρίλα καὶ τὴν σκουριὰ κυττῶ
κι' ἀπὸ καρδιάς σὲ κλαίω, καυμένη λαϊκέ,
καὶ τώρα, κύρ Φωκίων, συγγνώμην σοῦ ζητῶ
ἂν ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω σοῦ βάλω τενεκέ.

Ἄρον τὸν κράββατόν σου εὐθύς καὶ περιπάτει
κι' ἄς εἶναι καὶ γιὰ σένα μικρὴ παρηγοριά,
πῶς δι' αὐτῆς τῆς νίκης ἐσώθη γῆ φιλιτάτη
καὶ τοῦ Χριστοῦ ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλευθεριά.

Ἐβγα τοῦ Θεωράκη τὴν νίκην νὰ ἰδῆς,
εἰς τὸν Αἰῶνα τρέχα καὶ σὺ νὰ προσκυνᾶς,
καὶ ἄρχισε μαζί μας νὰ γλυκοτραγουδῆς
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Β'.

Καὶ σὺ, καυμένη Νίκο, καὶ σὺ, Καλλιφρονᾶ,
τὴν ἔπαθες καὶ πάλι μὲ τὸν Φιλημονᾶ.
Ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις σκληρὰ σὲ ἀπαρνήθη
κι' ἡ τόση σου ἀγάπη εὐθύς ἐλησμονήθη.

Ὁ ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις, αὐτὸς ὁ Θεωρῆς,
μὲ τοὺς καλοὺς σου φίλους σὲ ἄφησε καὶ μόνον,
μὰ Δήμαρχος νὰ γίνης μὲ τούτους δὲν ἔμπορῆς
καὶ νέον δοκιμάζεις ἀποτυχίας πόνον.

Πιστὸς ἴστοῦ Ἰσοκράτους τὴν ρῆσιν τὴν μεγάλην
πῶς τὰς ἀγνὰς φιλίας ὁ πᾶς αἰὼν δὲν φθείρει,
γενναίως ἠγωνίσθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πάλην
μέχρι τρυγὸς κενώσας κι' ἄλλο πικρὸν ποτῆρι.

Ἄλλ' ὅμως ὅπως τώρα πιστὸς ἴστους φίλους μένε
καὶ σχέδια μὴν παύης μεγάλα νὰ γεννᾶς,
καὶ φώναξε μαζί μας καὶ σὺ, ἀδικημένη,
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Γ'.

Καὶ τώρα τί νὰ ψάλλω γιὰ σένα, Κυριακέ;
γιὰ τὴν πολλὴ μαυρίλα τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ;

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβη,
ἴστην Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δηὲν ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστοξύδι,

σοῦ βάζω ἀπ' ὀπίσω μεγάλο τενεκέ
καὶ τίποτα δὲν λέγω κι' ἐμπρός σου σιωπῶ.

Ἐπάλαιψες ἀλήθεια μὲ ὄλα τὰ σωστά σου,
ἀλλὰ πετοῦν ἐλπίδες καὶ λόγοι σου λαμπροί,
μπακάλικα γεμίζουν μὲ τὰ προγράμματά σου
καὶ μὲς σ' αὐτὰ τυλίγουν λακέρδα καὶ σκουμπρί.

Τέτοιος ὁ κόσμος εἶναι, ἀλλ' ὅμως εὐδαιμόνει,
καὶ τὸν καῦμὸ τῆς κάλπης, κύρ Παναγῆ, λησμόνει,
καὶ ἄρχισε μαζί μας καὶ σὺ νὰ τσαμπουνᾶς
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Δ'.

Κατακαυμένη Σοῦτσο, πῶς ἔγινες καὶ σύ!..
ἐπέρασαν τὰ πρῶτα κι' ἡ δόξα ἡ χρυσῆ,
καὶ τώρα γιὰ τοὺς ἄλλους βραχνιάζει ὁ λαιμὸς σου
καὶ θέλεις μὲ τοὺς λόγους νὰ βγάλῃς τὸν καῦμό σου.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα δηὲν κάλπαις εἶχες βάλῃ,
μὰ γιὰ τὴν ἀφεντιά σου καὶ γιὰ τὸν Νέγρη ἄλλη,
καὶ ἦτο μοναχὴ σου δουλειὰ ἡ ρητορεία
γιατ' εἰξευρες κι' ἡ δύο πῶς θάμεναν ἴστα κρύα.

Ἡ γλώσσα σου, κύρ Σοῦτσο, ἐπήγαινε φαρσί,
μὰ πάψε πιά γιὰ λόγους νὰ κεφαλοπονᾶς,
καὶ ἄρχισε μαζί μας νὰ τραγουδῆς καὶ σὺ
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Ε'.

Ὅλους μαζί σᾶς κλαίω μὲ θλιβερὸ σκοπὸ,
ἐνῶ τὴν κεφαλὴν μου περικοσμοῦν μυρσίναι,
καὶ πάλιν τενεκέδες εἰς ὄλους σας κυτπῶ,
καὶ πάλιν αἰωνία ἡ μνήμη σας ἄς εἶναι.

Ἡμερολόγιον Ἑλληνικόν,
τερπνόν, κομψότατον, μοναδικόν.

Τὸ βγάζει ὁ Μητσάκης, συντόμως ἐργασθεῖς
μετὰ Σακελλαρίου, ἐκδότου φιλοτίμου,
καὶ τοῦτο θὰ τὸ πάρῃ ἀμέσως ὁ καθείς,
καθόλου μὴ φροντίζων περὶ τοῦ ἀντιτίμου.

Πρωτοφανὲς ἀλήθεια γιὰ τὰ δικά μας μέρη
ἴστο εἶδος του ὡς τώρα δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι.
καὶ ὅμως τί θαρρεῖτε πῶς εἶναι ἡ τιμὴ;
μία δραχμὴ μονάχα, μονάχα μὰ δραχμὴ.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἴστο σπῆτι μας, πούναι κοντὰ ἴστοῦ Ξύ
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλιπεργ τοῦ γνωστοῦ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' σίκοδομή
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμ